

Stea nouă

Bragagiu

Când cerul cu-nălțimi surâde
Trezindu-și valurile-n stele
Care pulsează tremurânde
Prinse-n avânturile mele

Parcă aş țese-o melodie
Din grămădiri și constelații
Simțindu-mă în veșnicie
Fără de rugă și meditații.

Numai trăiesc și, pur și simplu,
Doar mă preling în astă stare,
Neînsemnat îmi pare timpul
Ce-ncearcă să m-atragă-n zare.

Respir fiindcă se respiră
Neatingând ițe de gânduri
Ce ca și strunele pe liră
Adestă sunete în rânduri.

Mă-nalț căci starea mă înalță
Doar tăpile-mi ating pământul,
Iar eu cu sufletu-n prefață
Timid încerc să văd Cuvântul.

Citind din rază până-n rază
Nu-mi este dat de-al înțelege
Când El întreg mă-mbrățișează
Fără de buchiile-n lege.

Și îl citesc în puls de sânge
Fără obstacole de minte,
Iar fericirea mea îmi plânge
Că tremur ca o stea fierbinte.

Simt înălțarea mea în glorii
Înfășurat în libertate,
Iar mărunțișuri de istorii
Rămân meschine și uitate.

Nici nu m-atinge „cum-se-cade”,
Ființa-mi cântă și nu geme
Ca un Icar care nu cade

Planând ca aripa prin vreme.

Iar steaua mea ce, întristată,

Vedea sfârșitul de putere

Se-nflăcăra mai înălțată

Nepricepând nici o cădere.

Victor Bragagiu

victorbragagiu.blogspot.com